

V. Crivăț

In numeroase cartiere se construiesc locuințe muncitorești

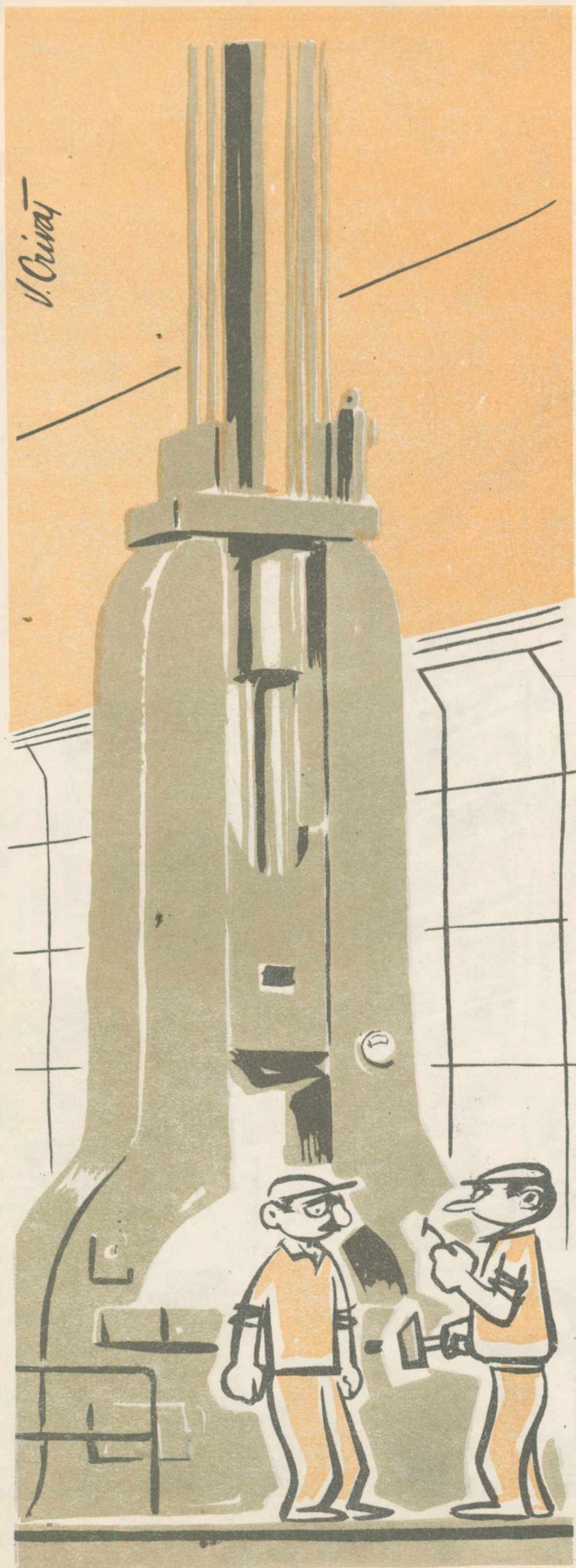
Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

— Aștia nu sînt în stare să înțeleagă că periferia are un stil al ei tradițional, care trebuie menținut !

Desen de V. Crivăț

urzica

— Indreaptă-mi, te rog, cuiul ăsta !

Desen de V. Crivăț

„Priceputul”

- Nu-mi place soba asta, vecine, nici de frică!
O nimeriști ca naiba, prea groasă și prea mică
Apoi nici ușa nu e croită cu dichis
Iar briu-i strimb, când bine putea să fie scris.
In general, e toată făcută fără plan
Și cred că n-o să meargă ca lumea nici un an.
Eu mă-ndolesc de faptul că ai fi pierdut ceva
Dacă-o tăceai, de pildă, mai ciș și mai așa
Și, zău, nu pot pricepe nicidecum, de ce n-ai pus
In față și pe margini o cărămidă-n plus?
Ehe, ce mai minune ar fi ieșit, vecine,
Dacă-ți trecea prin minte că să mă chemi
pe mine!...

- Ba eu - răspuse omul, prost și încrunțat -
Pe cinstea mea, vecine, de mult te-aș fi chemat...
Știam și eu, nici vorbă, că ești in toate tobă
Dar mi-am adus aminte că n-ai în casă... sobă!

STELIAN FILIP

ȘTEFAN HORIA

Nu! Nu Direcția Generală a
Industriei Electrotehnice - nu
fabrica de sticlă „Fieni” - nu In-
treprinderea „Electroaparataj” -
și nici o altă Direcție Generală,
specială, fabrică sau întreprin-
dere nu e vinovată de cele ce
s-au petrecut! Vinovat e Spa-
țiul Locativ și - cu atât mai vi-
novată - e înălțimea camerei ce
mi-a fost repartizată. Dar să iau
lucrurile de la Adam și Eva, sau
mai bine spus numai de la Eva,
deoarece cu ea a și început po-
cinogul.

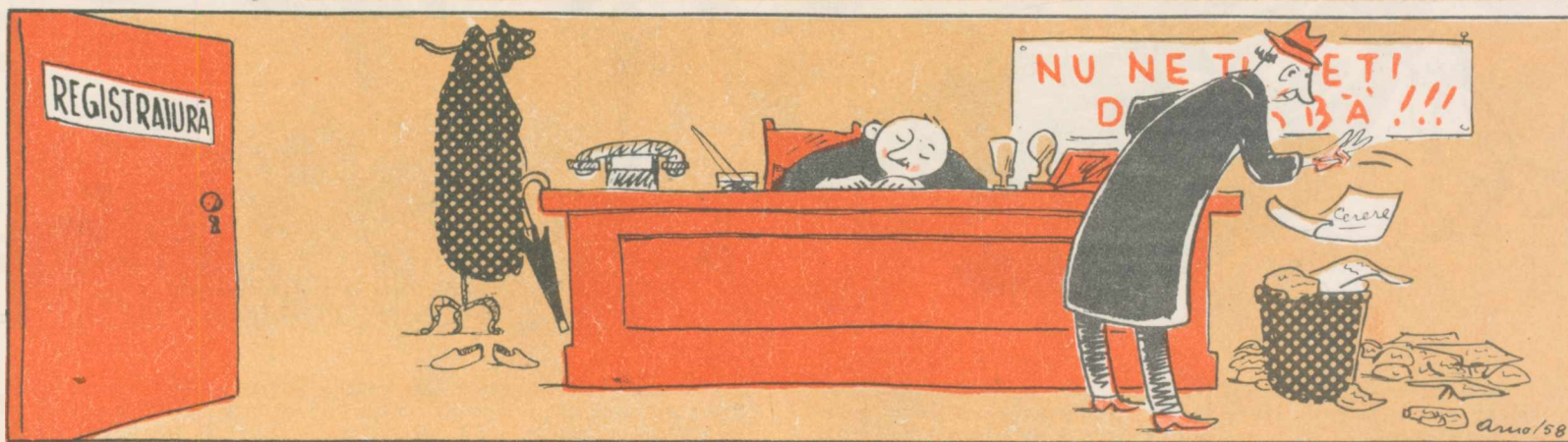
Eva, în cazul meu, e nevas-
tă-mea.

Îmi spune, deci, nevastă-mea:
„Mult prea iubitul meu Făntică!
(Ori de câte ori aud această în-
troducere simt un fel de goi în
întâi). În bloc ne-am mutat...
vedere generală asupra tirgului
avem... ce ne-am lipsește?” -
„Nimic!” anticipez eu, închî-
puindu-mi că zîmbetul meu e
suficient ca să o liniștească. Dum-
neae!, însă, încrețește sprince-
nele. „Cum nimic?” Asta ar fi
automulțumire și în situații din
astea nu mă complac de fel.
Trebule să ne electrificăm! Ia
un creion și scrie: una lustră
cu cinci brațe...” - „Tu ai numai
două brațe - o întrerup - și to-
tuși mă declar mulțumit!” „Te
rog, te rog, fără glume în timpul
ședinței de lucru! Am spus:

una lustră cu cinci brațe...
un fier de călcat electric...” -
„Un fier electric de călcat” -
încerc să o corectez, deși îmi
dau seama că partida e defi-
nitiv pierdută. - „Cum o să fie
fierul electric?” se ambițio-
nează ea - „Cum o să fie căl-
catul electric?” mă revolt eu.
„Iar început cu diversivunile -
trage ea deodată concluzia la
această pasionantă dispută filo-
logică și încheie lista... plus
anexele respective, adică aba-
jururi, becuri, fișă, șnur, etc.
despre care am auzit precis că
nu se găsește!”

Rămîn înmărmurit: „Păi...
dacă precis nu se găsește, la
ce mă mai trimiți după ele?” -
„Păi dacă se găseau, te trimi-
team eu pe tine? Nu erau lus-
tra și fierul în funcțiune pînă
la ora asta?”

Perfect logic! Mi-am luat
lista și am intrat abătut la pri-
mul „TEHNOMETAL-MENAJ-
ELECTRICE”. „Lustre aveți?”
- „Numai cu cinci brațe!” Mă
învoiez puțin: - „Exact ce-mi
trebule! Dar... cu abajururi?”
- „Superbe! Sticlă de Fieni în
toate culorile curcubeului!” -
„Ei, tac! Da’ fiare de călcat?”
- „De 120 sau de 220?” - „Cum?!
La alegere?” - „Nu, la priză!”
- „Ei, nu mai spune! Și dați și
șnur? Și fișă? Și tot, complet?”

„AUTODESERVIRE”

Desen de E. Arno

SUVENIRURI

- „In superbe cutii de carton, ambalaj protector de cea mai bună calitate!”

M-am întors acasă încercat și agresiv: „Ce spuneai, că nu se găsesc abajururi, fișe, mai știu eu ce, așa și pe dincolo? Pot-tim!” Nevastă-mea a privit uluită, încrecată, furioasă: „Ah! Mi arăt eu miine Sulltoatei, când o întâlnesc la piață! Dar... or

mere așa înalte? Adu scaunelul copilului, să-l pun pe masă! Ține scaunelul, n-aiuzi? Imposibil să ajung la plafon! Imposibil! Im-po-si-bil! Cum să nu țip, cu camerele astea atât de înalte! Mai adu un scaun! Nu renunț la nimic, nu mă duc să împrumut nici o scară, n-am să sparg nici o lustră, nici un abajur, și dacă totuși sparg, găsesc abajururi cîte vreau, Fieni, superbe, pune scaunul peste scaunel, ține bine că se învîrtește dușumeaua cu mine, uraaa, am ajuns, ține scaunul, nefericit, nu lustra, scaunul, ba lustra, ba scaunul, scaunul, scaunul-aaah...”

Nimeni nu-și mai aminteste cum s-a petrecut catastrofa. Fie că plafonul a fost mai tare decît m-am așteptat și a rezistat capului meu, fie că scaunele au fost mai slabe și n-au rezistat greutateii, cert e că la un moment dat n-a mai fost nimic cert după care am făcut un *salto mortale*, nevastă-mea a țipat: „Lustra, iubito!” - eu am răspuns din viteză: „Capul, iubito!”... pe urmă n-a mai fost nimic, adică au fost: trosnete, icnete, zblerete, cloburi, elemente de mobilier și glasul vecinului de jos: „Hei, îmi dai plafonul jos! Iar faceți chef de inaugurare?”

Bilanț: 1 (un) scurt-circuit; 3 (trei) abajururi zobe; 1 (una) rezistență șamot fier călcat în priză la ora scurt-circuitului, arsă; 1 (una) fișă fier călcat sfărîmată la ora cînd nevasta tras înapoi de spaimă și călcat peste fier; 1 (una) inimă zdrobită (tot nevasta); 5 (cinci) cucule (tot subsemnatul). Povestea continuă.

Nevastă-mea, după ce liniștește copilul, îmi dă un pup pe virful unuia din cucule și-mi șoptește: „Lasă, că trece!” Apoi îmi pune în mînă un creion și o la de la început: „Scrie: trei abajururi, că doar n-am să rămîn cu lustra descompletată... una rezistență, că etc. etc. una fișă...”

...și iată-mă din nou la „TEH-NOMETAL-MENAJ-ELECTRICE”, aproape la fel de bine dispus ca prima oară. Nu mai întreb. Știu că au de toate: „Trei abajururi!” - „Numai cinci!” - „Păi nu, că nu s-au spart toate!” - „Regret!” - „Ba eu nu regret de fel, că m-ar fi costat mai mult!” - „Așa o să vă coste și mai mult!” - „Hai, te rog, lasă gluma, că mă grăbesc!” - „Numai cinci!” - „Fie și cinci! O să-mi rămînă două abajururi de rezervă!” - „O să vă rămînă și o lustră cu cinci brațe de rezervă, pentru că cele cinci

abajururi nu vi le vind decît cu lustra respectivă! *Alt-cineva?*”

Ca să nu pierd rîndul, trec la punctul 2: „Tot eu! Dă-mi o rezistență de șamot pentru curent de 220!” - „Da, vă rog! Ambalată într-un fier de călcat elegant, practic...” - „Nu, omule, înțelege: numai rezistența s-a ars! Fierul nu!” - „Se poate, dar rezistență fără fier n-avem. *Alt-cineva?*”

„Dar o fișă de rezervă aveți?” izbucnesc, la capătul puterilor.

Vinzătorul mă privește rece: „Elemente de rezervă pentru lustre, flare de călcat și aragazuri nu avem! Regret! *Alt-cineva!*”

NOTĂ. - Autorul articolului de mai sus este pe de-a-ntregul răspunzător de cele arătate de dînsul. Direcția Generală a Industriei Electrotehnice precum și celelalte întreprinderi citate neputînd fi trase la răspundere, după părerea noastră, pentru nevoia de plese de rezervă a anumitor cetățeni. Acești cetățeni n-au decît să nu mai spargă abajururile, să nu mai calce în picioare fișele și ștecheretele, cît pentru rezistențele de șamot... să nu se mai ardă!... că d-aj-a-s rezistențe! Să se ardă mai bine cetățenii! Și cu asta... basta!

fi funcționînd?” - „Ca un ceasornic!” - „Da' că o lustră nu s-ar putea?” - „Eh, mă scoți din sărite, cu glumele tale nesărate! Uite că ti-o montez pe loc și ai să te convingi personal! Trage masa la mijloc! Na, că nu ajung! De ce-or fi făcînd ca-

de ILIE PAIZER
(Ploiești)

Nevastă-mea a împlinit ieri 30 de ani. „Cel mult înaintea!” „Mulțumesc, asemenea și dumneavoastră!” Și, cum spun, m-am gândit să-i fac o surpriză. Știam de mult că dorește să aibă imprimată pe disc cunoscuta romanșă „Țigancă”, în interpretarea Ioanei Radu.

Am alergat la magazin, am cumpărat discul și m-am întors acasă fericit.

Cum la asemenea aniversări ai două pagube: cadoul și musafirii, nevastă-mea pregătea în bucătărie ultimele dichisuri culinare pentru oaspeți. Eu am luat patefonul (m-am pick-up), l-am așezat frumuseț pe masă, în camera de alături, am învîrțit manivela și am înfipt un ac nou în diafragmă, dînd drumul la disc...

- Iubitule! a exclamat ea fericită, năvălind în cameră odată cu un val de vanilie și cacao. Apoi m-a îmbrățișat și s-a așezat lângă mine ca acum zece ani...

... Și Ioana Radu, în acompaniamentul discret al orchestrei Nicu Predescu, ne impresiona prin vocea ei caldă, răscolind suave amintiri.

- Aoleu, mi se arde friptura! sare deodată nevastă-mea. Nu te supăra, scumpe, șud și de dîncolo...

Păcat. Păcat că a plecat de lângă mine, rupînd farmecul unei clipe unice... Era atât de bine... Ca acum zece ani cînd ne-am cunoscut. Iar Ioana Radu cîntă atât de frumos și de sentimental...

Deodată, o aud pe Anişoara strigînd din bucătărie:

- Ce faci acolo, bărbate?

Dar ochii mei se și proniseră pe disc și se holbau ca în fața unei arătări stranii. De sub acul ce-l mîngia mijlocul, începură să iasă un șir de zgomete ciudate, întovărășite de mici pocnete și gingăveli.

EXPOZIȚIE CU VINZARE

Desen de C. Florian

- Păi... am fost la o expoziție...
- De prună, ori de tescovină?

- Lasă acum imitațiile lui Mircea Crișan! Las-o tot pe Ioana Radu, continuă nevastă-mea, contrariată de ceea ce auzea acum.

- Ce Mircea Crișan? Visezi, Anişoaro?... E tot Ioana Radu, dar o fi răcit, săraca...

- Dă-i o aspirină! Ce stai? Nu ești de loc cavalier...

Am ridicat diafragma de pe disc și am respirat ușurat. Apoi, fără să-i mai spun ceva Anişoarei, am luat discul defect și am alergat cu el la magazin.

- Tot „Țigancă” vreau, dar, vă rog, poate aveți una veritabilă.

Responsabilul, amabil, a scotocit prin discotecă, a mai încercat câteva imprimări asemănătoare, pe aceleași discuri „Electrecord”, dar aproape toate aveau același defect de înregistrare...

- Să v-o înlocuiesc, face acru vinzătorul, lată: „Imi pare rău că îmbătrînesc”!

- Și mie, dar aș vrea să mîr vesel!

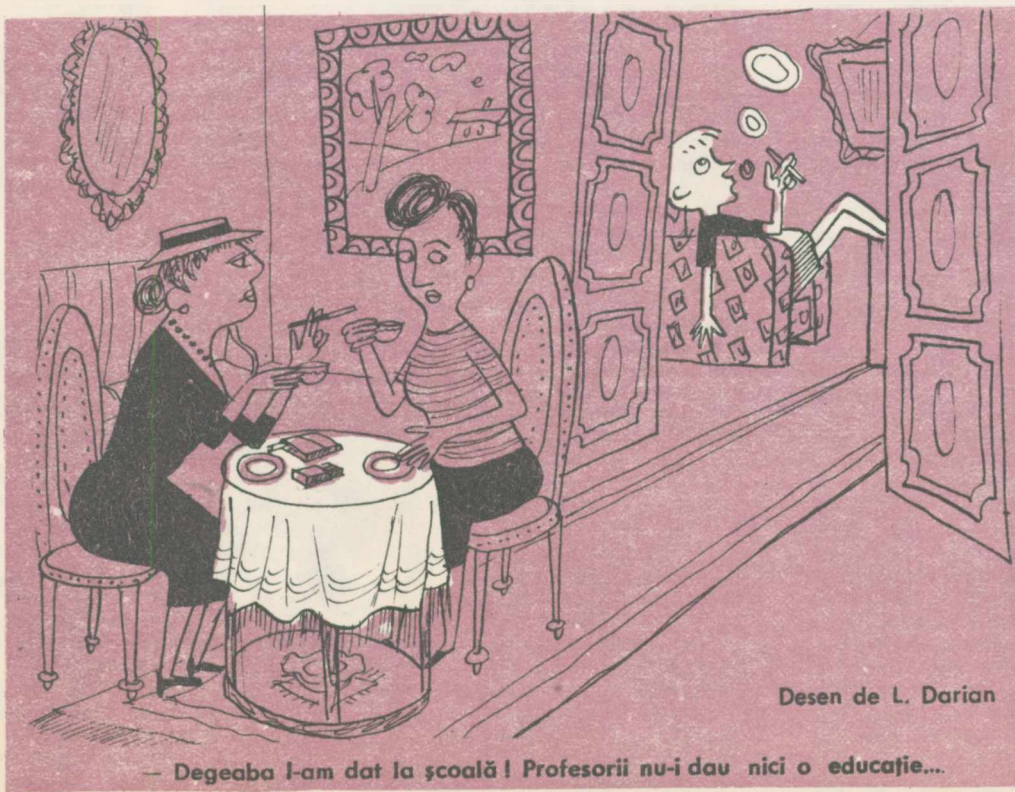
Noul disc recomandat și-a manifestat față de noi aceeași ostilitate repetată, ca și cum n-ar fi fost de acord să amintească nevestii-mi ce vîrstă are.

- Să încerc alta...

- Mulțumesc, ajunge!

- Și ce-o să zică soția dumitale cînd te vei întoarce?

- N-o să zică nimic. E o fată bună și înțelegătoare. Am să-i arăt receptivă cu care am trimis corespondența la „Urzica” și asta o să-o bucure, te asigur...

Desen de L. Darian

- Degeaba l-am dat la școală! Profesorii nu-i dau nici o educație...

Epigrame

DE PRIN CINEMATOGRAFE

Deoarece unii spectatori nu respectă mobilierul, aspectul sălii cinematografului „Unită” lasă de dorit.

Și-ți spui, fără îndoială,
Apucîndu-te chiar mila:

- Deh, o fi trecut prin sală
Monstrul ăla din „Godzila”!

La cinematograful „Alianța” se permite accesul în sală și cu copii mici!

Zice lumea: - Ce-ar fi dacă
Le-am trimite o depeșă,
Ca în cinema să facă
Cît mai repede și-o... creșă?

V. D. Popa

DIVERSE

A apărut pe bulevard
O pasăre străină
Ce are creastă de cocos
Și creier... de găină!!

Adesea, autobusele I. R. T. A. din Orașul Stalin nu opresc în stații.

Oprește, frate, îl implor.
Mai stai pe loc, preau să cobor.
Dar el, pădit contrariat:
Păi n-am oprit cînd te-ai urcat?

A. Bolohan

Marele maestru se pregătea tocmai să plece într-o stațiune de odihnă pe Valea Difuzoarelor și își făcea bagajele în prezența credinciosului său amic doctorul Wattson, când, deodată, soneria țirii prelung. Wattson se îndreptă spre ușă cu intenția să deschidă dar glasul lui Holmes îl ținu pe loc:

- Nu deschide, Wattson!
Simpaticul doctor întoarse capul mirat:

- De ce, maestre? Voiam să văd cine e la ușă! A sunat!

- La ușă n-o să fie nimeni! Wattson rămase perplex:

- Sinteți sigur?

- Sint sigur, Wattson! Din vasta mea experiență am constatat că în noile blocuri s-a introdus o inovație: când sună soneria nu e nimeni și când vine cineva trebuie să bată.

Wattson recunoscu genul maestrului și după o lungă pauză - mult mai lungă decât cele ce se fac de obicei la radio, întrebă:

- Maestre, cu ce tren ai programat să plecăm noi?

- Am programat să plecăm cu trenul de 19,30! Dar trenul acesta nu ne va duce în Valea Difuzoarelor!

Wattson ridică sprincenele. Miroși aici o mină criminală. Așa că spuse în șoaptă:

- De ce, maestre, nu ne va duce trenul acesta în Valea Difuzoarelor?

Holmes îl privi grav:

- Deoarece e imposibil să te duci la destinație un tren care pleacă la 19,30, atâta timp cât tu te mai afli în casă la 19,35!

Amețit de logica maestrului, Wattson căzu într-un somn adânc.

După ce citi câteva pagini din colecția „Aventuri științifico-fantastice” și anume broșura „Discipolul diavolului”, Holmes amețit și el și adormi. Dimineața, primul se trezi Wattson. Privi în jur, apoi îl zgălții pe Holmes:

- Maestre, noi nu trebuia să fim azi pe Valea Difuzoarelor?

- Ba da! spuse Holmes.
- Ei bine, maestre, am fost răpiți! Nu sîntem pe Valea Difuzoarelor! Aici e mina lui Arsène Lupin, care a avut interes să scape de noi!

Holmes sări din pat ca ars, scoase dintr-un sertar revolverul și rosti tăios:

- O. K., Wattson! Eu unul îmi voi vinde scump pielea!

- Cît o dai kilogramul? se auzi o voce dîndărătul ușii.

Holmes făcu ochii mari, apoi strigă:

- Te-am recunoscut, monsieur! Tu ești, Arsène Lupin?

- Nu, domnule, se auzi dîndărătul ușii, sînt eu, doamna Harrys, menajera dumneavoastră! A venit un om cu niște brînză de Brăila și tocmai îl întrebam cît o dai kilogramul!

- Să plece de aici imediat! Nu cumpăr de la speculanți!

Este la Alimentara!

- Nu mai este, domnule!

- De ce nu mai este?

- A luat-o el!

Între timp, Wattson se dumirise că nu fuseseră răpiți și că se aflau în casa marelui detectiv din Baker Street. Plică țîșit, Holmes aruncă revolverul în sertar.

- Noroc că n-ai tras, maestre! făcu Wattson.

- Fii pe pace, îmi luasem toate măsurile! Nu era încărcat! „Genial”, se gîndi Wattson, dar pe loc se răzgîndi:

- Și dacă totuși s-ar fi aflat în spatele ușii Arsène Lupin?

Holmes rosti:

- Ar fi fost un om mort!

- Cum? În ce fel?

- A decedat acu' 10 ani!

Încercînd să urmărească firul logicii maestrului său Wattson amețit și căzu în fotoliu.

Sherlock Holmes îi oferî un pahar cu apă, apoi continuă să-și facă bagajul, operațiune pe care o întrerupsese în seara precedentă. Dar pesemne nu-i era dat să ducă la bun sfîrșit această treabă, căci deodată ușa se deschise și în cameră dădu buzna un individ înalt, bine

îmbrăcat și care vorbea foarte repezit.

- Maestre, să trăiești! făcu el. Îți dau două sute pe zi și casă! Masa te privește! E bine? Holmes îl fixă calm.

- Și ce crimă trebuie să descopăr?

- Nici o crimă, făcu noul venit! Vreau să mergi cu mine într-o sușă! Îmi trebuie un cap de afiș!

- Și ce trebuie să fac?

- Cînt!

- Ce să cînt?

- „Am început să-mbătrînesc”! O știi?

- Oho!... și cine mai merge?

- Uite afișul! Numai vedete: Ioana Bradu, Mia Vrăta, Mircea Trișan, Vasile Comazian și aici uite scrie mic de tot „mai tari decât” și apoi iar cu litere mari, Stan și Bran, Harold Lloyd, Ma-

lec, Frații Ritz, Pat și Patachon, Greta Garbo și Yves Montand! Ce zici, maestre, ce afiș?

- Grozav! făcu Holmes. Numai că dumneata nu cunoști numele lor exact. I-ai greșit fi-cărula cite o literă.

- Lasă, frate, știu eu cum îi cheamă de-adevăratale, dar ăia nu merg cu mine în sușă. Merg numai greșelile... știi, sînt niște greșeli productive.

- Dar dumneata ce faci?

- Eu organizez!

- Adică?

- Încasez banși și pe urmă spun că nu s-au făcut încasări! Bineînțeles, însă, cu dumneavoastră o să mă port salon! S-a făcut?

Holmes își aprinse pipa, apoi rosti:

- Uite ce e, stimabile! Profesiunea mea e de asemenea natură, încît mă obligă să mă amestec numai în escrocherii nedescoperite! În escrocherii descoperite n-am ce căuta!

„Organizatorul” zîmbi:

- Maestre, pe mine e greu să mă jignîți! Nu plec de aici pînă nu veți rosti singurul cuvînt pe care îl aștept: da!

- Ba voi rosti un singur cuvînt și vei dispărea! făcu Holmes.

- Știu: vrei patru sute pe zi! S-a făcut!

Wattson interveni:

- Dragă Holmes, nici Thomson de la Scotland Yard n-are atît!

- Ai început să-mbătrînești, Wattson, făcu marele detectiv. M-aș duce și cu o sută! Dar sînt pășit cu de-alde ăștia! Așa că voi rosti cuvîntul magic și dumnealui va dispărea!

Holmes se ridică și spuse:

- O. S. T. A.!

Și individul dispăru.

Wattson voia tocmai să ceară lămuriri, cînd doamna Harrys, menajera, dădu buzna în odale:

- Veniți repede! Se vede în depărtare un ghețar!

- Un ghețar? În roștră cel doi utmiți. Pe stradă?

- Da! făcu menajera, se apropie de noi!

Holmes deveni grav.

- Îți dai seama, Wattson? În seamă că s-au revărsat ghețarii din Arctica! Un ghețar, probabil un alberg, se îndreaptă spre noi!

- Să fugim! strigă Wattson. Nu uita ce-a pățit „Titanicul”. Să fugim din calea lui!

- De ce să fugim? se miră doamna Harrys! E un ghețar care vă cunoaște. Nea Vasile îi zice; și anul trecut am luat gheață de la el!

Menajera țeși în stradă, în timp ce Holmes și Wattson căzură sleiți în fotolii.

Din stradă se auzi vocea doamnei Harrys:

- Domnule Holmes, luăm o jumătate de bloc, sau un sfert?

- Spune-i să-ți tate o jumătate, răspunse Holmes, ca el să aibă intenția să-ți tate un sfert, și în felul acesta sîntem siguri de o jumătate de sfert!

- Dacă situația stă astfel, dragă Holmes, se miră Wattson, de ce nu schimbi ghețarul?

Holmes zîmbi melancolic:

- Inutil! Cunosc un singur ghețar care a tăiat un întreg în două jumătăți exacte!

- Care?

- Ghețarul care a tăiat... Titanicul!

Desen de V. Vasiliu

"CARENȚE"

Văntreb, excelentă,
 Pentru ce afirmați că sîntem în carență,
 Oare pentru că s-au cam rărit trufele?
 Pentru că Londra nu vă mai spală rufele?
 Ori pentru că demi-jobenul gri,
 Adevărată operă de artă
 Cu care apăreați la Derby,
 De treisprezece ani nu se mai poartă?
 Mărturisesc că vă înțeleg perfect
 Cînd afirmați că lipsa de respect
 A căpătat proporție de masă
 Și ca dovadă
 E că atunci cînd mai ieșiți din casă
 Nu vă salută nici un om pe stradă.

Mi-ați demonstrat odată cu căldură
 Carența noastră gravă de cultură.
 E-adevărat, oi se ignoră numele
 Distincția și glumele
 Atît de săurate-n lumea bună
 Atunci cînd săgetați de la tribună
 Cu cite-un formidabil apropo
 Sau cu-o butadă seacă și mălastră
 Abil, în adversarii dumneavoastră
 Așa precum făcea și Clemenceau.
 De cînd oagonul ministerial
 V-a deraiat
 În urma unui „accident” fatal
 Pe liniile fostului regat
 Și-a devenit un vast morman de fiare
 Strîmbate, ruginite și netolosoare,
 Sustineți cu aceeași consecvență
 Că și transporturile sînt în carență.
 V-ați aruncat prtoirea doar o clipă
 Puțin nedumerită prin oltrine
 În librăriile azi arhiptine
 De cititori și v-ați întors spre mine
 Spunîndu-mi: Doamne, doamne, ce risipă.
 E-adevărat că-n epoca în care
 Ați fost o pârțică de putere
 Din punctul ăsta unic de vedere
 Făceati economie foarte mare.

Eu vă înțeleg, sînteți nemulțumit
 De tot, chiar și de zarea cristalină.
 Și cîrțile suferă cîmplit
 Atunci cînd dau cu ochii de lumină.

MIRCEA PAVELESCU

Băiat sau

de RADU STĂNESCU

Cînd Leonardo da Vinci a arătat-o pentru prima oară pe „Mona Lisa” nu cred să fi avut o figură mai satisfăcută ca prietenul meu Manole atunci cînd mi-a arătat într-un cărucior un drăgălaș bebeluș de vreo două luni: „Ei, ce zici?” - m-a întrebat Manole triumfător.

Mi-am dat seama că vechea noastră prietenie depinde de răspunsul meu. Și am început reprezentanța. Am plescăit din limbă, am țîțit din buze, am fluterat admirativ, m-am bătut cu mințile peste șolduri, am trînit un pumn zdravăn între omoplații lui Manole, am scutpat, ca să previn primejdia deochiului, am șopăit ca un cocostre în jurul căruciorului și în fine m-am strîns călduros mina lui Manole spunîndu-i cu glasul cel mai suprimat de emoție: „Bravo, Manole, să-ți trăfască!”

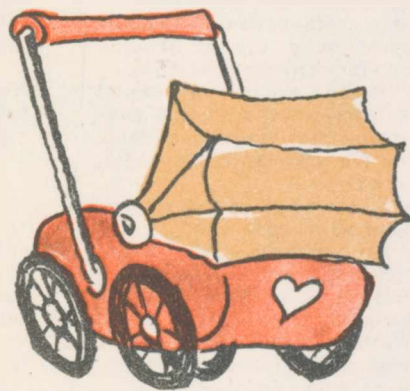
Expresia de mulțumire ce i s-a întipărit pe față mi-a dat să înțeleg că-mi făcusem treaba cumsecade și că amicitia noastră va continua să prospere.

„Nu că-i al meu - spuse Manole - dar spune și tu dacă-l mai văzut asemenea mindrete de copil?”

Am negat cu strășnicie, strîngînd pumnii și arătînd astfel că sînt gata să lupt pînă la ultima mea suflare împotriva oricui ar

îndrăzni să conteste supremația pruncului, asupra oricărui bebeluș, trecut, prezent sau viitor.

O întrebare mi-a apărut pe vîrfurile limbii: „E băiat sau fetiță?” Dar nu, n-am pronunțat-o! Cred că n-aș fi putut să-l înșesc mai rău pe Manole, mai ales că această manifestare de ignoranță ar fi dezmințit întreaga mea atitudine anterioară de expert în puericultură. Auzisem

unde că îmbrăcămintea băieților trebuie să fie numai bleu, iar a fetițelor, roz. Am tras cu coada ochiului la cărucior și mi-am dat seama că Manole nu era dogmatic. Copilul, care dormea liniștit, visînd probabil o cutie de lapte praf, purta pe cap o bonetă bleu, iar trupuşorul îi era îmbrăcat cu grijă într-o hăinuță de un roz să stîrnească invidia trandafirilor. Lasă, mi-am zis eu, din vorbă-n vorbă o să aflu chiar de la Manole, și am început tatonarea terenului

— În casa asta un an de zile am sperat, am implorat și la urmă mi-am pierdut iluziile!...
 — Iubeai?
 — Ași, aveam niște pantofi la pingelit...

Desen de Fred Ghenădescu

fetiță?

Desen de I. Semenov (din „Krokodil”)

Ehei, i-am zis, Manole, Manole, ca mine îl dansăm la tătă. Trebuie să te apuci să-ți gătești zestre!

Manole mi-a răspuns minime: „Zestre? Mie să mi se dea zestre, pentru asemenea corărie”.

„Ha, mi-am zis, vesel că strănaema prinsese. E băiat? Și na! cind mă pregăteam să-ți dăam „strașnic flăcău”, Manole m-ă tînuă: „Și apoi ce? Acum m-ă sprăvit cu obiceiul primitiv și da zestre. Acum oamenii dau fiindcă se tubesc! Să de la mine, calitățile sufletești sînt cea mai frumoasă zestre”. „Halt! - gîndii eu în timp ce Manole combătea energic, să văd că e fetiță! Prea s-a încălzi Manole.”

„Deci înșă mă făcu prudent, să-ncerc altfel. Și întinsei gîndurile mele: „La ce profesune m-ă gîndii pentru...” și arătai capul spre căruțor. Manole m-ă umină la față și îmi răsăse printr-o figură de stil, la plural patern: „Cînd ne facem mari, ne facem medic! Să lecăm lumea, să avem grijă de ățicu și mămică să trăiască și să se bucure de îngeri lor”.

„Săzică, tot băiat e, mă bucur eu!” că am dezlegat enigma. Iacai cu curaj, direct în mîntre problemei: „E o meserie nălă pentru un băiat!”

„De ce pentru un băiat? - că ars Manole - dar ce? sînt destul medicul femei?” amnezeule, mi-am spus. Să văd că tot fetiță e! Eram la de nelămurit ca la început.

Mă îndrîji! Cum adică? Să nu pot eu ajunge la o concluzie într-o problemă atît de simplă? La să văd! Care sînt deosebirile esențiale între băieții și fetițele la două luni? Și îmi amîntii de un deziderat al sorămei, care aștepta să-și aducă barza un ingeraș. „Vreau o fetiță, că fetițele s-cumîntii” îofta ea. Întrebat deci, brusc, încercînd să-și iau pe Manole prin surprindere: „E cumînte?”

Manole îmi răspunse, închîzînd galeș ochii: „Cumînte cum nu s-a pomenii! Nu mă deranjează de loc. Nu țipă noaptea, nu plînge, e o comoară de copil!”

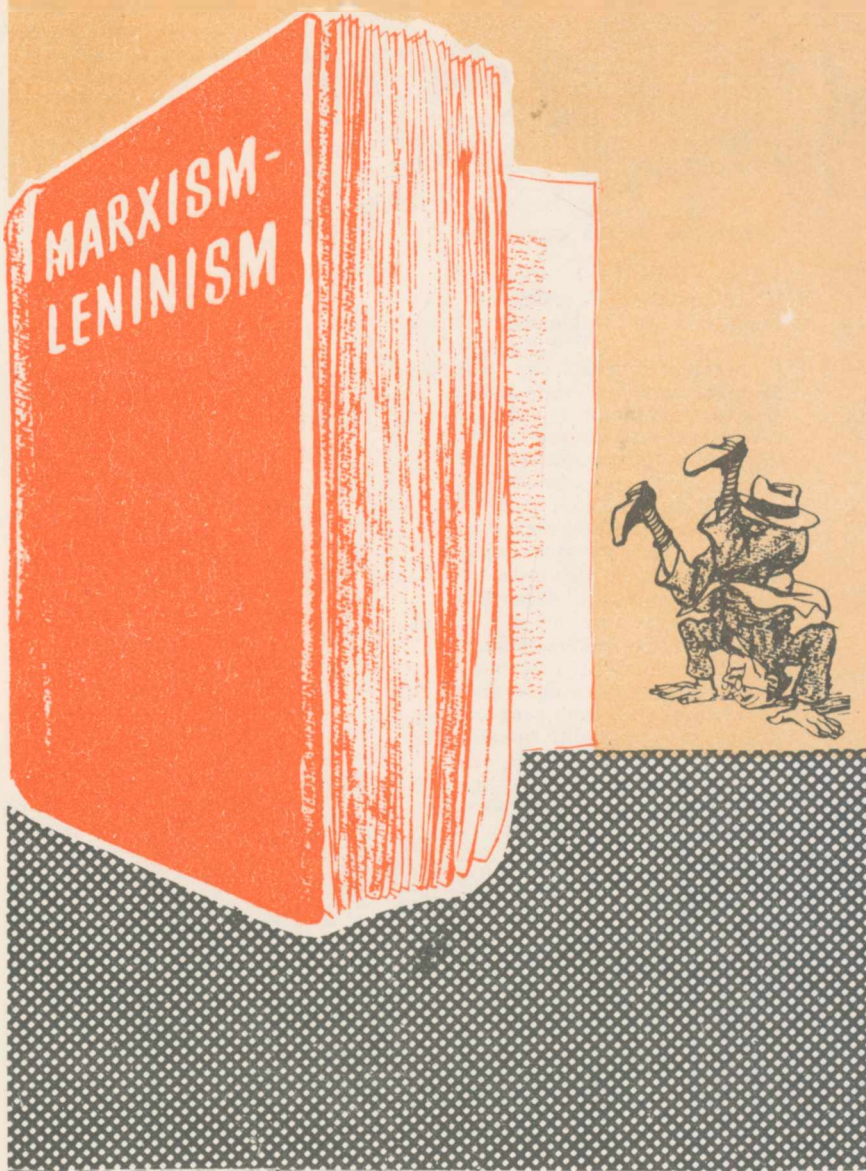
Ce mai, gîndii eu, e fetiță toată ziua!

Dar ca o dezmințire promptă, bebelușul din căruțor se trezi, începu să plîngă zgomotos, insistent, agitat și furtîbund. Manole zîmbi incurcat: „Ce vrei, copil! Așa s-cînd se trezesc din somn! Ia s-o pornesc spre casă, că o fi flămînd ingerașul, și eu îl port pe drumuri. La revedere și să te văd în curînd și pe tine cu căruțul la plimbare!”

Eu rămăsesem înlemnit văzînd că Manole pleacă și într-o ultimă încercare disperată de a afla sfîntul adevăr, strigai, după el: „Manole, Manole, ai uitat să-mi spui cum îl cheamă...”

Manole, care tocmai traversa strada cu grijă, sub protecția unui milițian ce oprise un lung șir de mașini, întoarse capul și îmi strigă: „Pîti!”

Pîti! E băiat sau fetiță?

PUNCTUL DE VEDERE AL REVIZIONISTULUI

O P T I M I S M

*In mine optimismul e-născut:
Orice necazuri mi s-ar întîmpla,
Dintr-un ungher de suflet, nevăzut,
Apare-ndată spre-a mă consola.*

*Spre pildă, mi se rupe un picior,
Izbit de o mașină, pe asfalt.
Am, la moment, un gînd liniștitor:
- Bine că nu s-a rupt și celălalt!*

*Sau intru într-un magazin și zic:
- Dați-mi pantofi cu numărul cutare..
Iar nu aveți? Eu port un număr mic,
Dar nu mă supăr! Dați pe cel mai mare!*

*E cald și s-insetat ca o cămilă...
- Două stropuri! - Nu mai e acid!*

*Sînt pentru cel ce vinde-un fel de milă:
- Dă-mi trei cu apă atunci, că-i tot lichid!*

*La Loto iau bilet săptămînal
Și-mi ies doar două numere, mereu.
Să plîng că nu iau premiul special?
Las' să-și cîștige altul, de ce eu?*

*Scritu cîteodată versuri: un păcat,
Dar nu-mi fac pentru asta vreun reproș.
Dest din ele mi s-au publicat
Nu s-supărat că multe merg la coș.*

*Mai dau înc-un exemplu, potrioit
Cu firea mea atît de optimistă:
Sper că aceste versuri, în stîrșit,
N-o să mai întren coș... ci în reoistă.*

D. GALICEANU

IN LUMINA FAPTELOR

Poșta pe lumea cealaltă

Ziarul „New York Post” aduce la cunoștința cititorilor săi o veste cu totul îmbucurătoare: „Nu vă neliniștiți în legătură cu poșta ce-o aveți de primit în cazul când un atac inamic prin surprindere v-ar sili să vă evacuați, părăsindu-vă domiciliul. Serviciile poștale se îngrijesc de pe acum pentru dv. Directorul poștelor a cerut 250 000 dolari pentru a pregăti 125 milioane cartele de schimbare a adreselor. Ideea generală - au explicat conducătorii serviciilor poștale - este de a stoca aceste cartele în apropierea regiunilor critice și de a le distribui evacuaților. Aceasta va servi în același timp pentru îndrumarea curierului poștal și pentru a ajuta rușii să regăsească pe refugiați”.

Cu siguranță, această știre a produs o adevărată ușurare prin-

tre cititorii ziarului „New York Post”. Așadar, n-au decît să plouă bombe de tot felul peste Statele Unite, pentru brava poșta americană nu va exista niciodată „andrisant necunoscut”!...

Nu ni se comunică nimic însă în legătură cu felul cum va rezolva grijuța poștă de peste ocean cazurile (de așteptat să fie foarte numeroase în eventualitatea, unui război atomic) în care „andrisanții”, prin forța împrejurărilor, se vor muta la adrese pentru totdeauna inaccesibile pînă și pentru ingeni-oasa poșta antiatomică americană...

Adică, acolo unde nu este nici înfrîngere, nici suspin, nici bombe atomice și nici măcar curier poștal!...

Patul din ochiul altuia

Extras dintr-un discurs rostit la precedenta sesiune a Consiliului de Securitate:

„Această mare țară asiatică este lipsită de dreptul cel mai elementar (N.R. - vorba de dreptul de a fi admisă ca membră a O.N.U.) de către o putere care nu vrea să recunoască dreptul statelor și al popoarelor de a-și alege după voie modul de viață propriu”.

Cu siguranță, cititorul se va gândi că vorbele de mai sus sînt în întregime întemeiate, că, de sigur, marea China...

Numai că nu despre China e vorba în rîndurile citate. „Marea țară asiatică” de care se pomenește e... Coreea de Sud!

Iar autorul acestui discurs este d. Cabot Lodge, reprezentantul Statelor Unite. În timp ce, firește, „puterea care nu vrea să recunoască”... etc. e... Uniunea Sovietică! Bineînțeles, din discursul delegatului american lipsesc orice referințe la faptul că U.R.S.S. a susținut să fie admise simultan în O.N.U. atât „marea țară asiatică” a d-ului Lodge cit și Coreea de Nord, lucru la care s-a opus tocmal d. Lodge. Nu mai vorbim de cealaltă cu adevărat mare țară a Asiei și a lumii, China populară, a cărei intrare în O.N.U. este de mulți ani împiedicată sistematic de către „o putere care - realmente, în chip vădit - nu vrea să recunoască dreptul statelor și al popoarelor de a-și alege după voie modul de viață propriu”.

Să fie vorba aici, oare numai de „patul din ochiul altuia”; sau, mai de grabă, de îndrăzneala sfruntată a borfașului care strigă cu convingere: „săriți, hoții!”?

Comitete și comiții

Un gazetar curios a avut năstrușnicia să analizeze noua structură a Ministerului agriculturii din Franța. Rezultatele acestor cercetări, publicate nu de mult în ziarul „Libération”, sînt următoarele: Ministerul agriculturii dispune, pe lângă organizarea sa de bază, de un număr de comitete, comisii și consilii care se ridică la 180!...

După cum lasă să se înțeleagă ziarul citat, agricultura franceză nu duce lipsă, cum se vede, de brațe de muncă...

Se așteaptă, ca urmare, o colță bogată!...

Excursie la Veneția

Ziarul „Voix Ouvrière” din Geneva relatează o întâmplare semnificativă petrecută recent la Veneția. Frumosul oraș dogilor a fost vizitat nu de m. de cîteva grupuri de parașutiști americani în permisie, ven din Germania occidentală. plimbările lor, distincții oaspe au întîlnit și niște panouri afișaj pe care se aflau lip afișe electorale ale partidului comunist italian. Aplicînd principiile modului de viață decasă, expediții parașutiști peste ocean s-au apucat să de lipescă afișele și să le ar. Ceea ce, în scurt timp, a at în jurul lor o asistență din in ce mai numeroasă, la in put mîrta, apoi cuprinsă indignare și dispreț. Aceste sentimente au căpătat curînd o presle din cele mai concrete nedreptăți mușafirii fiind petru cuți cu lovituri de picloare spate pînă la hotel, unde, pe tru a scuti orașul de pingă toarea lor prezență, îi s-au ridicat bine ușile și ferestre. Multimea adunată în jurul hotelului a înțonat apoi celebra șlagăr, bine-cunoscut urechii americane „Yankee, go home”.

Odată cu căderea serii, oșpeții au fost imbarcați în chiș cel mai discret și mai urgent expediții unităților lor...

Ei vor fi, fără doar și poa primul excursioniști care părăsesc orașul gondolelor cu a impresii și amintiri decît obișnuiește!... I. C.

De-ale lor

Tribunalul american din orașul vest-german Hanau a judecat un ofițer care a strîns mîna unui militar de culoare!

Și-a spus tribunalul,
Lămurind pîrîtul:
- Nu se strînge mîna
Negrilor, ci... gitul!

Minerii din Occident fac des greve
pentru îmbunătățirea condițiilor de viață:

Minerii s luptători cum se cuvine
Și iată o dovadă grăitoare:
In fața proprietarilor de mine
Ei nu-nțeleg de loc să se... coboare.

Lira Italiană este foarte depreciață:

Niste muncitori discută
Despre leafă, la ieșire:
- Cît ai scos luna trecută?
- Numai opt chile de... lire!

In Canada s-au pus în vânzare pentru
populație coșciuge la prețul de 5 dolari
bucata:

Canada va scăpa curînd de jugul
Grozavei crize ce-amenință piața.
Cînd costă numai cinci dolari coșciugul,
Mai poți să spui că-i scumpă oiața?

Victor Teodor

Recent, nicepreședintele Nixon s-a străduit să demonstreze că în economia S. U. A. „Nu există motive pentru declin”

- Se inecă ? ! Da' de unde, i-a ajuns apa numai pînă la gunchi...

Desen de Pavel III

RAPORT CĂTRE CASA ALBĂ

(fragment)

Richard Nixon, vicepreședintele U. S. A., în călătoriile sale diplomatice prin America Latină, a fost primit cu ostilitate de popoarele respective. (Ziarele)

Cînd un popor îmi spune în cor „Go home”
Nu-mi pare rău, căci asta-mi dovedește
În mod precis că fiecare om
Ori știe, ori învață englezește.

Fapt care în fond e îmbucurător
Căci cine învață limba țării tale
Crează singur pentru viitor
Premiza unei simpatii reale.

Acele demonstrații puerile
Ce m-au întâmpinat la debarcare,
C-au fost prietenoase sau ostile
E-o chestiune de interpretare.

Cînd m-au primit cu ouă, pătlăgele,
Și fructe (în total cam învechite)
Am înțeles că vor să vîndă-acele
Produce proaste, Statelor Unite.

Cum însă eu nu tolerez acest
Sistem de-oferte dezorganizate
M-am rețrănit din spirit de protest
În spatele cordoanelor armate.

Atunci mulțimea a-nceput a cere,
Fîrește fremătînd de nerăbdare,
Să reapar, că ține să-mi ofere
Și alte obiecte spre vînzare.

Și asta-i tot. Acest raport al meu
V-arată într-un minim de cuvînte
C-am fost primit, cum sînt primit mereu.
Eu Richard Nixon, vicepreședinte.

P. conf. PAVEL MIHĂILEANU

— Tu nu treci întâi să te cureți în sala de dușuri?
— Nu mai e nevoie: am ajuns aici... curățat de-o bombă curată!...

Desen de Nell Cobar

POLITICĂ ȘI RACHETE DE-A-NDOASELEA

„Lansarea celui de-al treilea satelit sovietic dovedește în mod nedoios că Rusia este în măsură să lanseze o rachetă în lună sau un proiectil balistic intercontinental”. Acestea sînt cuvintele generalului major John Redaris, șeful programului de proiectile al forțelor terestre americane, și ale lui Werner von Braun, cunoscut specialist german în rachete, stabilit în Statele Unite. Dl. dr. von Braun a mai adăugat că „există numeroase dovezi că rușii folosesc pentru sateliții lor rachete destinate proiectilelor balistice intercontinentale, pe care noi nu le-am realizat încă”.

În ceea ce privește aceste aprecieri din sursă americană — cum se vede, foarte competentă — cu privire la al treilea satelit sovietic, fîrește, nu putem decît să le subscriem și noi! Cu privire însă la afirmația dl. dr. von Braun referitoare la rachetele americane („pe care noi nu le-am realizat încă”), se poate spune că ea păcătuiește prin exces de modestie.

Cea mai bună dovadă o găsim într-o știre recentă din ziarul „Libération”, în care ni se relatează lansarea cu succes a unei rachete americane de tip „Thor”. E vorba chiar de lansarea unei rachete care purta un proiectil balistic intercontinental. Spunem „lansarea cu succes” întrucît, într-adevăr, racheta, spre deosebire de alte încercări anterioare, a reușit să se ridice de la sol și să-și ia zborul. Mai mult chiar, ea a parcurs, fără să ia foc din proprie inițiativă, și primii kilometri „critici” (în care de obicei, rachetele lansate anterior explodau sau cădeau pur și simplu la pămînt). Un succes incontestabil așadar!

După cum se știe însă, unei rachete odată lansată îi mai revine și obligația (mai ales cînd poartă un proiectil) să atingă și un anumit obiectiv stabilit dinainte. În cazul nostru, racheta „Thor”, pornită de la baza din Cap Canaveral (Florida), fusese orientată undeva spre Atlanticul de Sud. Dar tehnicianul însărcinat să-i urmărească zborul a observat în aparatele sale că racheta, decolată cu succes, se îndrepta cu toată viteza de care era în stare (și, bineînțeles, cu infernală încărcătură cu care fusese înzestrată) spre un cu totul alt obiectiv, după părerea ei, mai interesant, și anume orașul New York!...

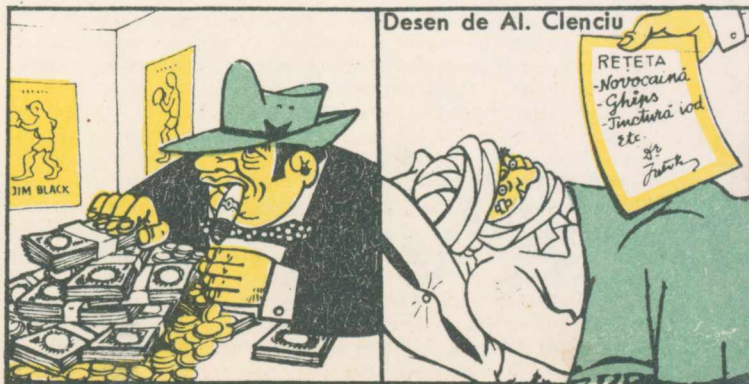
După primele clipe de groază, tehnicianul a avut prezența de spirit să declanșeze dispozitivul de siguranță care a făcut ca racheta să explodeze, conform tradiției, tot în aer... (cercetările au stabilit că unele dispozitive electronice fuseseră montate... de-a-ndoaselea!...)

Dar acesta nu este singurul lucru de-a-ndoaselea în toată povestea rachetelor americane. În lumina recentei hotărîri a Guvernului Sovietic de a înceta experiențele nucleare și în lumina strălucitei victorii pașnice a celui de al treilea satelit, se poate spune că înfrigatele experimentări ale bombelor și rachetelor nucleare de dincolo de Ocean, întreaga poziție a acestei politici de înarmări și pregătiri războinice, este ea însăși cu totul de-a-ndoaselea față de aspirațiile și eforturile de pace ale omenirii. Ba chiar, judecînd după numeroasele manifestări în favoarea păcii (de pildă marșurile sau croazierele de pace organizate de cetățeni din diferite colțuri ale S. U. A. spre Washington sau chiar spre atolul Eniwetok) se poate spune că politica atomică oficială a Washington-ului e de-a-ndoaselea, chiar față de cele mai arzătoare gânduri și dorințe ale poporului american!...

ION CĂLIMARĂ

FIECARE CU REȚETA LUI

În fările capitaliste boxul profesionist dă tot mai multe victime

„Rețeta” organizatorului de profesie

Rețeta boxerului profesionist

Radioficare...

Scrisoare deschisă

Către
tov. Eötvös Anton, director al S.M.T.-ului Gottlob, regiunea Timișoara

Toată cinstea, prea onorabile, și multe felicitări cu prilejul inaugurării noii dumneavoastră locuințe în valoare de lei 50 000 (cincizeci mii). Ne închipuim că mîndrețe de case vă-afi aranjat! Că doar astfel grăiește și o înțeleaptă zicală din bătrîni: „om potrivit, la loc potrivit”. Nemărginită n-ar fi fost bucuria dacă la această festivitate am fi fost și noi poftiți, să cîntăm un păhărel și să felicităm pe bravii salariați ai S. M. T.-ului ce cu onoare îi conduceți, și care cu pricepere și sirg, au pus umerii, miinile, picioarele și mijloacele de transport ale S.M.T.-ului, întru repararea cît mai grabnică a vîltoarei d-voastră clădiri. Munca n-a fost ușoară, în schimb truda n-a întîrziat să-și arate roadele.

Timplăria S.M.T.-ului, - lupta dumneavoastră pentru un atelier de timplărie bine utilizat și-a dovedit temeinicia - a muncit cu rivnă pentru îndeplinirea și depășirea planului la pregătirea dușumelelor, ce cu înfrigurare așteptau să fie călcate de fluștrii dumneavoastră pași.

E drept, în acest răstimp grajdul stațiunii era lipsit de ferestre și uși, dar procedînd astfel n-ați făcut decît să dați vîlădă unul sfînt precept: „grija față de om, înalte de toate”. O deviză sfîntă și foarte scumpă pentru bravele d-voastră porniri. Spre a mai reduce din prețel de cost al acestei scumpe devize, ați trecut la înfăptuirea unor severe economii: folosirea rezervelor interne. Om destoinic și cu ținer de minte, v-ați mai amintit și de o altă lozincă la fel de prețioasă: „să folosim la maximum utilajul existent”. Ați chemat, prin urmare, pe șoferii ce răspund de utilajul existent pe patru roate, și le-ați spus: - „Fraților!...” - „Am înțeles, tovarășe Eötvös,” au răspuns aceștia, și au trecut la volan - „Fraților, mi-am cumpărat o casă!” - „Să fie cu noroc, tovarășe director!” - „Să fie cu noroc, dar să fie și cu zidari!”, a adăugat modest proaspătul proprietar. E nevoite să-l aduceți cu camionul din satul vecin, și apoi tot cu camionul să-l duceți îndărăt. Cum s-ar spune, ziua să fie la casa mea, seara să fie la casa lor”. - „Și cine plătește?” au întrebat natvi șoferii. - „Asta e! Nu știu cine. Lor nu le poți cere, că de, e chestie de cherestea, eu n-am de unde plăti, fiindcă și eu trebuie să-mi mai fac roade de niște cherestea, așa că povestea banilor lăsați în plata lui Dumnezeu, fiindcă cel de sus plătește după merit flecăruia”. Ați îngînat după aceea pios „amin”, și în continuare ați pus cruce decontării.

Ei, și uite așa, terminării locuința mult rivnîți. E îndușoătoare grija pe care ați arătat-o cu acest prilej oamenilor, calificîndu-i la locul de producție, în greaua profesie de zidari. Astfel ați folosit la împodobirea aceleiași case, oameni care pînă atunci nu dovediseră nici un fel de aptitudini pentru construcții; Iang Suzana, spălătoreasă, Rómel Ioan, paznic, Pencov Petru, tractorist, Schauerman Nicolae, achizițitor, Holerbad Iosif, îngrijitor de animale, etc. În eventualitatea cumpărării unui nou apartament, rămîne să calificați o altă

gamă de profesioniști: un biciclist, un acrobat pe sîrmă, un subchirurg și un imblinzitor de tigri.

Scumpe, mult prea scumpe (după cum s-a văzut mai sus) tovarășe Eötvös, proprietar de case și de salariați, ceea ce admirăm indeosebi la dumneavoastră, nu este locuința, aceasta fiind un bun trecător, ca de altfel toate bunurile pămîntești, inclusiv cel de director la S. M. T., ci, cum am spus, ne impresionează în chip deosebit bunurile dumneavoastră spirituale și sufletești. Primul și cel mai de seamă bun este caritatea. Mărinimia și dragostea pentru aproapele dumneavoastră. Și cum foarte aproape de dumneavoastră s-a întîmplat să fie 500 kilograme porumb trimis de G. A. C. Bulgăruș, pentru salariați, ați transportat această cantitate cu mișă și dragoste în locuința proprie.

Îmi veți reproșa, firește, că porumbul este și el un bun trecător, material. Da, într-adevăr, e trecător. A trecut de la salariați la dumneavoastră. Dar, în aceste condiții e necesar să recunoașteți că pentru aceștia din urmă a devenit un bun cu totul imaterial.

E drept, în fața pericolului de a se îngroșa gluma, și a subția sacii (deoarece între timp s-a cam prins de veste) ați dispus „transmutarea” și împărțirea subită și rapidă a porumbului, unor salariați. Mărinimia, mărinimia și dragostea ce vă caracterizează!

Cam acestea ar fi în linii mari „însușirile” dumneavoastră materiale și imateriale (fără a mai adăuga și altele mai mărunte) care au dus probabil la înalta prețuire de care vă bucurați în sînul Secției agricole a Sfatului regional Timișoara, condusă de inginerii Covrig Constantin și Bucur Andrei.

Și cea mai bună dovadă a acestei aprecieri, este răspunsul pe care cel doi, mai sus amintiți, l-au dat revistei noastre, în legătură cu nemăpomenitele dumneavoastră calități!... „Considerăm că materialul respectiv nu poate fi publicat, deoarece nu corespunde adevărului, fiind întocmit tendențios... împotriva unui cadru... de încredere”... etc. etc...

„Etc”-urile astea își au însă rosturile lor. Din fericire, și cu totul neprevăzut de Covrig-ul și de Bucur-ul secției agricole ce cu cinste și cu țărle s-au bătut cu pumnii în piept pentru dumneavoastră (în prezent, se vor bate mai departe pentru dumneavoastră, tot cu pumnii, dar nu în piept ci în cap,) n-a sosit o a doua adresă de la același sfat regional, de astă dată de la secția cadre, care în esență spune... „În majoritatea cazurilor, tov. Eötvös a recunoscut aceste fapte... Pentru aceste fapte (cele enumerate de noi. N. R.) tov. Eötvös Anton și-a pierdut prestigiul în fața întregului S.M.T., și-a pierdut autoritatea de conducător al unui S.M.T... pentru aceste fapte propunem... sancționarea tov. Eötvös.”

Nu ne surprinde acest răspuns limpede. Evident, la secția cadre nu există „Covrigi” de pomână, care să acopere niscalva lucrului neplăcute. Covrigul nu le poate acoperi, fiindcă are gaură, și se vede prin ea.

Cu cele meritate și presupuse,

„URZICA”

Desene de Voinescu

URZICA MAGAZIN

„Mersul Inginerului-șef“

Urmiind exemplul C.F.R.-ului, care publică periodic „Mersul Trenurilor”, cei de la fabrica de ulei „13 Decembrie” din Capitală vor publica în curând și ei „Mersul Inginerului-șef O. Horovitz”. Acest „mers” va conține plecările și sosirile la serviciu ale Inginerului-șef Horovitz. Se va ține seama de faptul, că, spre deosebire de trenuri, care circulă regulat, dînsul circulă cu întârziere, sosind la birou pe la orele 11 sau 12. Sîntem informați că „Mersul Inginerului-șef” nu va cuprinde exprese și accelerate, ca „Mersul trenurilor”, ci numai personale, deoarece dînsul circulă prin oraș mai mult în interes... personal. De aceea, munca lui la fabrică are foarte multe... opriri. Și dacă nu schimbă macazul, are toate șansele să... deraleze.

Anunt

Cu nemărginită durere și cu adîncă nepăsare, conducerea fabricii de mucava „Ghimbav” anunță încetarea din viață a scumpelor ei

AUTOTURISME în număr de trei

dispărute după o efemeră existență. Inhumarea regretatelor dispărute nu va putea avea loc, deoarece ce să mai inhumezi, cînd ele au dispărut cu adevărat, plesă cu plesă?! Corpul neînsuflit al ultimelor rămășițe pămîntești, puține la număr, ce au mai putut fi aflate, se găsește depus printre vechiturile din curtea întreprinderii. Vizitele de condoleanțe se vor primi în curînd, direct la I. C. M.

Mici erori astronomice

„E lung pămîntul, ba e lat...” - așa a apreciat poetul mărimea planetei noastre. Firește, un astronom ar aprecia-o mai exact. Un astronom poate aprecia exact chiar și alte planete. De pildă, citind volumul „De la soare la Pluton” (Editura Tineretului), aflăm că volumul planetei Neptun este „de 58 ori mai mare decît pămîntul” (pag. 101). Citind însă revista „Știință și tehnică” nr.1/1958, aflăm că aceeași planetă Neptun are volumul „de 78 ori mai mare decît pămîntul” (pag. 33). Nu putem ști dacă cei de la „Știință și Tehnică” au fost prea... dașnici, sau dacă nu cumva autorul volumului ne-a dat „Neptunul” cu... lipsă la cîntar. Sau poate, amabil din fire, a vrut să fie drăguț cu Neptun, care ține la... siluetă? În orice caz, diferența este exact cit o planetă de 20 de ori mai mare decît pămîntul. O fi pămîntul ba lung, ba lat, cum zice poetul, dar în ce privește planeta „Neptun”, unii redactori au cam făcut-o... lată!

Întreprinderea „1 Mai” Deva

Certificat

În legătură cu unele calomnii care susțin că la noi în întreprindere s-ar fi format o familie, se certifică de noi următoarele: este just faptul că Inginerul-șef Solinschi a aranjat angajarea fiicei sale ca salariată a întreprinderii, unde de altfel este angajat și ginerele Inginerului Solinschi, dar dezmințim știrea că în întreprinderea noastră s-ar fi format o familie.

Semnează *Pirou Eugen*, directorul întreprinderii, (în prezent șeful secției de industrie locală a sfatului popular).

Martori care pot confirma oricînd cele de mai sus:

Pirou Constantin (fratele directorului) - șeful serviciului auto.
Pirou Petru (tatăl directorului) - salariat al întreprinderii, în curs de pensionare.

Pirou Victor (alt frate) normatorul secției de poligrafie, în aceeași întreprindere.

Drept care s-a eliberat prezentul certificat, spre a da o ripostă cuvenită calomnizatorilor care au afirmat că la întreprinderea noastră s-ar fi format o familie.

Rarități

Cetățeanul Abdulla Resat a cerut o adeverință în legătură cu faptul că a fost salariat al S. M. T. Chirnogeni, regiunea Constanța. În loc de adeverință, i-a sosit acasă cu poșta următoarea adresă oficială:

„La cererea dv. din 3 martie 1958, vă facem cunoscut că nu putem elibera adeverință precum că dumneata ai fost salariatul nostru, deoarece secretarul stațiunii, ce ține și evidența personalului, este ocupat (studiază legile, cum trebuie să-și îndeplinească funcția de funcționar.) Iar dumneata care soliciți acest act, trebuia să te trezești din somn ceva mai devreme, că din anul 1950-51 pînă în anul 1958 sînt 7 ani, în care dumneata n-ai făcut altceva decît că ai dormit încălțat. Actul solicitat țîi putem elibera cînd dumneata ai să te scoți din pat și ai să te deplasezi la Stațiunea noastră. Noi înțelegem că te-ai trezit, însă jos din pat nu ai coborît, deci cînd cobori vino la S.M.T. Chirnogeni să-ți eliberăm adeverința. Numai personal putem elibera.”

Director S. M. T.
(ss) Martologu Trafan

Orice comentariu este de prisos! Orice poantă ar fi sub nivelul originalului!

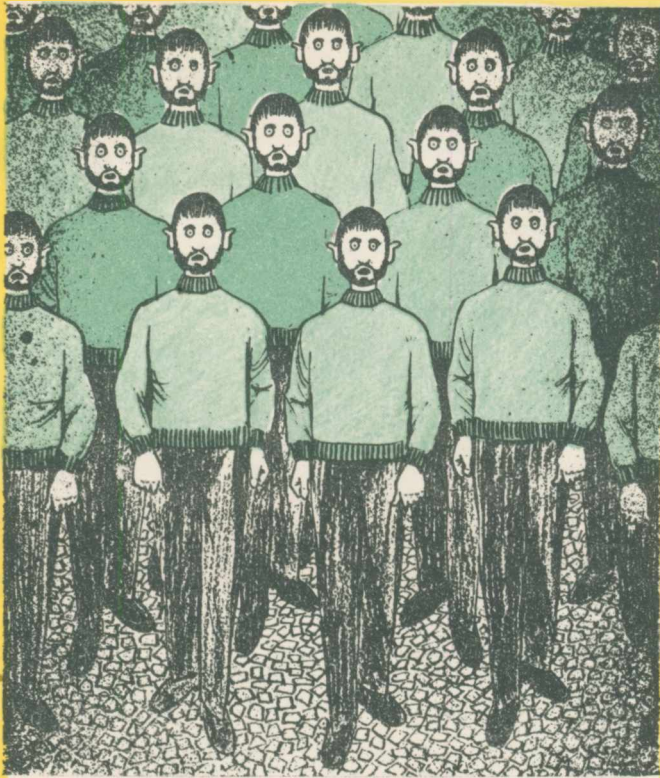
p. conf. VICTOR PIȚIGOI

PROMPT

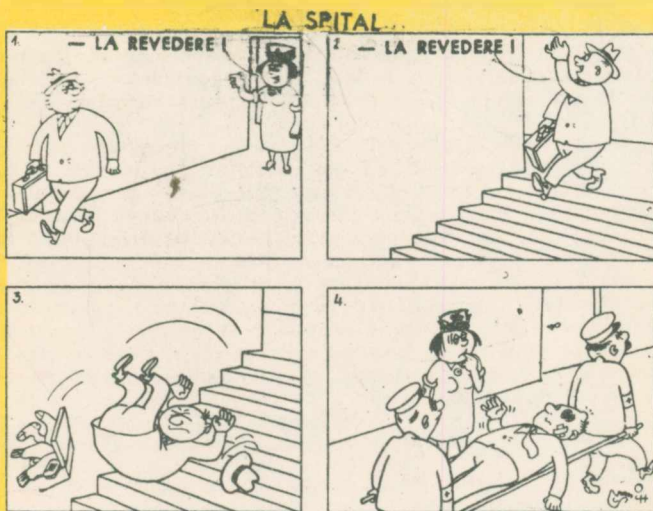
Desen de H. Guttman

— În urma sezișării dv., am fost trimis să repar țeava spartă...

Demonstrația celor cu personalitate proeminentă împotriva șablonului și uniformității

Desen de Heinz Behlino

REVEDERE IMEDIATĂ

Desen de Erich Schmitt

MISTERELE TEHNICII

de HEINZ FISCHER

Kurt Scharfe a fost premiat pentru o inovație și după un an a primit drept răsplată o mașină de ascuțit creioane.

Ca urmare a acestui fapt, Kurt a fixat mașinuța cu ajutorul a patru șuruburi de masa lui de lucru, socotind că în felul acesta o vor folosi și colegii lui. Din acel moment tehnica modernă și-a făcut apariția în secție și chiar în cursul aceleiași zile vestea s-a răspândit din gură în gură. Acum, colegi de-al lui din secția întâi, a treia sau a patra, puteau fi văzuți mereu, cite unul sau în grup, pornind spre secția a II-a să-și ascuțească creioanele.

Dacă pauza de dimineață îl prindea „la fața locului”, activitatea de ascuțire a creioanelor era suspendată, un coleg aducea bere, iar după pauza de întemare de la ora 9 și un sfert punct, ascuțirea continua să funcționeze mai departe.

Mnuierea mașinii era cit se poate de simplă. Introduceai creionul într-o deschizătură făcută lateral în acest scop, apoi învârteai o manivelă. Toate mașinuțele de acest soi lucrează după același sistem.

De altfel cu cit învârteai mai mult manivela, cu atât îți rămânea mai mult timp pentru schimburi de idei cu posesorii creioanelor boante care își așteptau rindul. Cu același prilej se putea afla noutatea că în relațiile dintre electricianul cel lung și Helga, tîfnosa, s-a produs o răceală serioasă, sau că la cantină se va da polmișne crupe de hrîșcă.

Un timp lucrurile au mers foarte bine, pînă cînd curtea fabricii care trebuia cimentată din nou a fost închisă complet pentru circulație. Astfel, secția a IV-a s-a pomenit dintr-odată despărțită cu totul de mașinuța de ascuțit. Toată lumea era disperată, cînd, pe neașteptate, o patrulă trimisă în recunoaștere a descoperit o cale de pătrundere spre secția a II-a. Drumul ducea mai întâi prin secția a III-a, apoi pe scară pînă sus pe acoperiș. De aici, se putea intra printr-un ochi de geam care ducea la secția I, după care liftul te ducea jos la mașina lui Scharfe. În felul acesta, lanțul ascuțitorilor de creioane a fost din nou refăcut.

Cam în aceeași vreme, conducerea întreprinderii era foarte îngrijorată fiindcă începuse să se observe o scădere a productivității muncii. Oamenii s-au frîmintat în fel și chip cu privire la cauzele acestui neajuns. S-a hotărît de urgență o constatare în cerc restrîns la care toți participanții au apărut înarmați cu creioane negre sau colorate ascuțite recent în trecere pe la mașina lui Kurt. Cum nimeni n-a reușit să rezolve problema, în cele din urmă ședința s-a aminat. Totul părea cit se poate de misterios, cu atât mai mult că nici un șef de secție nu-și amintea să fi lucrat cu oamenii lui mai încet decît le era obiceiul. Tocmai se hotărîse într-o a doua ședință ca lucrurile să fie lăsate la voia întâmplării, cînd se întimplă ca nepoata lui Kurt Scharfe să se mărite...

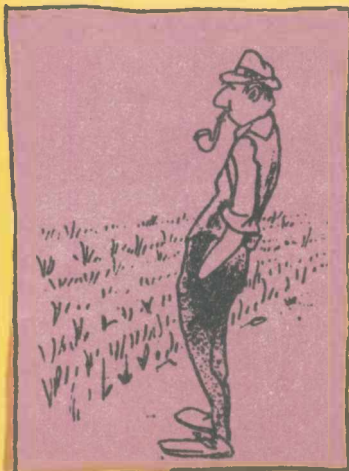
Tot căutînd un dar potrivit de nuntă, privirea lui Kurt se opri gînditoare asupra mașinii de ascuțit, proprietatea lui personală. Apoi, luînd o hotărîre bruscă, se duse la magazie, ceru un lanț lung cam de un metru, căruia îi legă la un capăt un mic briceag, iar capătul celălalt îl fixă cu trei cuie de masa lui de lucru. Ascuitoarea însă o demontă și o dădu în dar tinerel perechi...

În zilele următoare șuvoiul musafirilor scăzu simțitor, ba chiar citiva colegi care tot mai veneau dintr-o veche obișnuință, au spus pe șleau lui Kurt că pe viitor să nu mai conteze pe prezența lor.

Două luni mai tîrziu, planul de producție a fost depășit cu 112 la sută, întocmai ca pe vremuri, fără ca cîneva să bănuiască motivele.

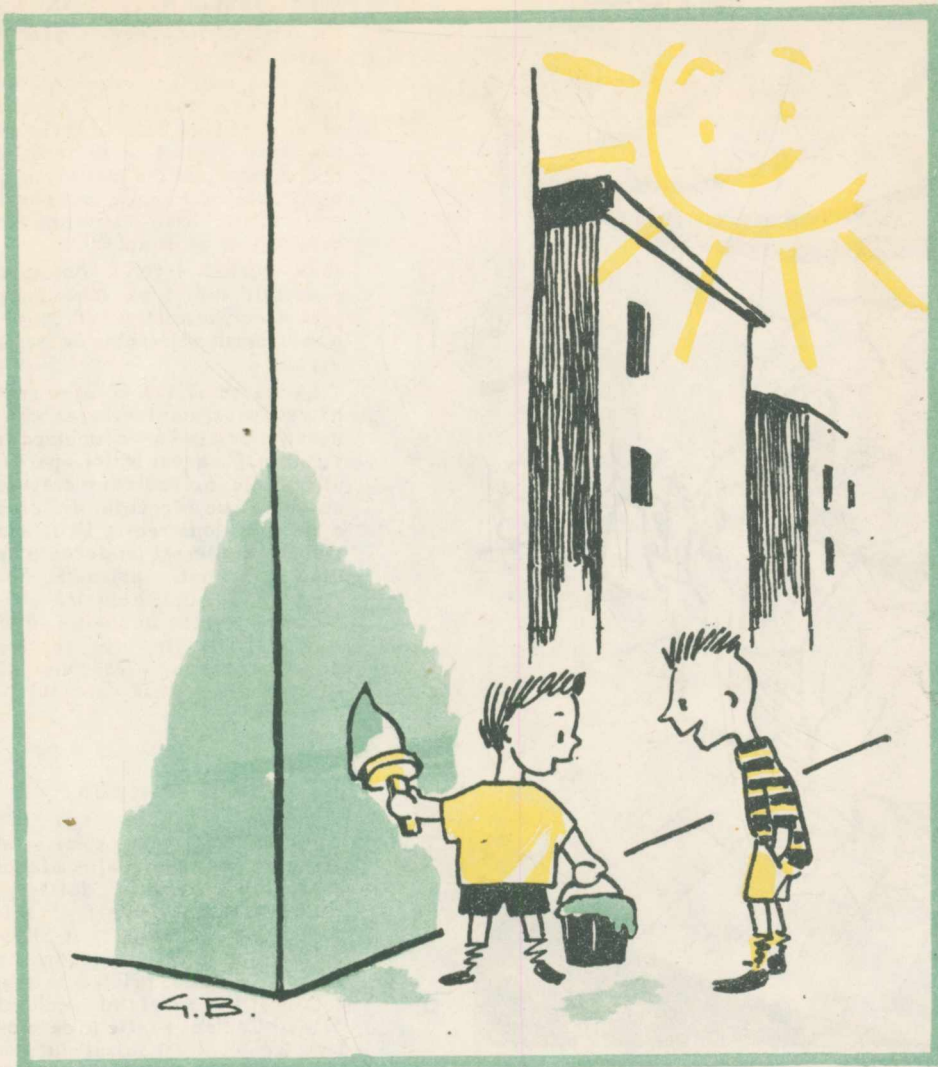
Trad. de I. COMAN

in Germania occidentală

FĂRĂ CUVINTE

Desen de Kurt Halbritter

— Vezi, măi Nică, acum avem și noi în cartier un colț verde...

SPICELE: — Ne scuturăm, tovarășe!
— Aveți puțină răbdare, despre asta discutăm...

Desen de I. Davidescu

Un veterinar destoinic

Dedicat tehnicianului veterinar Șova Vasile care se ocupă cu cele de mai jos în comuna Tg. Trotuș, raionul Tg. Ocna.

Intr-o zi, raionul nostru
Ne-a trimis în orașel
Un veterinar destoinic
Și tehnician model.
Ca veterinar în Trotuș
E știut de peste-un an
Însă mulți susțin că-n sperțuri
E mai mare... veterinar.

Dacă-l chemi să-ți vadă o vită
Ce are-o maladie peche
El te întreabă: — Vita știe
Cum se „mîscă din ureche?”
După asta îți cere-o dușcă
Și pînă să-l constate boala
Bea de stinge, nu cu ceașca
Sau paharul, ci cu oala.

Chiar în februarie, Șova
A pornit cu tot avîntul
Ca să facă — cum e uzul —
Vitelor recensămîntul.
Nu a recenzat nici calii
Și nici boii, ci senin
A făcut recensămîntul
La butoatele cu vin.

Citeodată se întîmplă
Că-i și treaz — din an în paste —
Tîrgul Ocna ca și Tușa
Ca p-un cal breaz, îl cunoaște,
I-a luat clubuc lui David,
De la Petre a supt cit doi
Fiindcă Șova ca și mielul
Suge de la două oi.

Cînd a fost cu comisiunea
N-a putut de el să scape
Fiindcă pînă să vadă-o capră
A băut preo zece tapi.
Geaba consulta berbecii
Și oișele — o droaie —
A făcut el socoteala
Însă o făcu... de oate!

Deputatul a avea o vacă
Ce-a murit „din întîmplare”
Și la moartea ei Vasile
A ținut o cuvîntare:
N-a fost vacă încălțată
C-a avea suflet ca un om
Pentru pomenirea-i veșnic
Să mai bem un kil de rom!

Pentru că-a avut în sperțuri
O pricepere mătaștră
Îi urăm mulți ani în tîihnă
Însă nu-n comuna noastră,
Îi prescriem și o rețetă:
Cum da leacuri orîsticului
Cit mai grabnic să-și găsească
Un medicament — și lui!

CUM SE ARANJEAZĂ LA IUȚEALĂ UN PROGRAM CU „CONȚINUT”...

IMPRESARUL „ȘUȘEI” CLANDESTINE: — Și-acum dragi tovarăși, d-ra Lola va cînta „mambo italiano” — cîntec de luptă al poporului mambo împotriva colonialiștilor...

Desen de Voinescu

să facă iarăși baie. Așadar, s-a hotărît ca zidurile adecvate pentru hotel să fie adecvate pentru baie.

A mai trecut o vreme și iarăși I. G. O. Botoșani a hotărît să nu mai facă baie. Mai exact, n-a mai hotărît ce să facă în loc. Așadar, nu s-a mai dărîmat nimic, dar nici nu s-a mai construit nimic. S-au întrerupt lucrările pur și simplu.

De curînd, I. G. O. Botoșani a hotărît totuși să facă baie. Mai exact, a hotărît să continue lucrările întrerupte de multă vreme.

La ora actuală, I. G. O. se pregătește pentru aniversarea unui deceniu de cînd a început construcția. Cu acest prilej, apare o dilemă de nerezolvat: trebuie aniversat un deceniu de cînd a început construcția băii, sau trebuie aniversat un deceniu de cînd a început construcția hotelului? La ora actuală, problema este încă în studiu celor de la I. G. O. Pînă vor rezolva dinșii problema, s'ar putea să se aniverseze două decenii!

Un prieten bun!

Petrișor Mărluța, salariat al ADAS-ului Orașul Stalin, a făcut rost de o „delegație” falsă și, dîndu-se drept delegat al Ministerului Agriculturii și Silviculturii, a cerut reîncadrarea în post a unui... prieten al său, înlăturat din serviciul Ocolului Silvic Codlea pe bază de motive legale. Deși falsul nu era necontrolabil, Petrișor a reușit să obțină cu ușurință următoarele:

1. Un referat favorabil, scris de contabilul Popescu de la Ocolul Silvic Codlea - regiunea Stalin.
 2. O semnătură pe referat, din partea Inginerului Mureșanu, de la același Ocol.
 3. Un aviz favorabil din partea președintelui Statului popular al comunei Țîntari.
 4. Un aviz la fel de favorabil din partea ministrului, care a hotărît reîncadrarea în „drepturi” a prietenului lui Petrișor.
 5. Un articol nefavorabil în revista „Urzica”, după cum se vede.
- Are delegație, are referat, semnătură, aviz, articol; n-a mai rămas decît... sentința. Să vedem cum o scoate-o la liman ca să-i iasă o condamnare... favorabilă!

Clate peste grămadă

Numeroase mașini și dispozitive vechi aflate la sectorul strungărie al Fabricii de Mașini Electrice a Combinatului Metalurgic Reșița sînt depozitate acolo aranjate frumos, după cum noscutul aranjament „clate peste grămadă”. Avantajul acestui aranjament constă în aceea că ori de cîte ori îți trebuie ceva, nu mai trebuie să cauți, pentru că tot n-ai să găsești. Dezavantajul constă în aceea că ori de cîte ori nu-ți trebuie ceva, ai să găsești, pentru că îți stă în drum.

Și nu se găsește nimeni să dea o dispoziție, ca să pună dispozitivele vechi în... disponibilitate!

ÎN ȚEPII „URZICII”

Pardon! sau jocul de-a muștrarea

Inginerul Larié Andrei de la Întreprinderea „Pavoazarea Capitalei” și-a cumpărat o mașină defectă, pe care a garat-o în incinta întreprinderii. Fără știință, n-a procedat just, dar în loc să-și facă autocritica, dînsul s-a grăbit să-și facă... automobilul, adică dintr-o mașină defectă a făcut o mașină perfectă. Numai că a făcut-o la... vîrămet: a dress-o cu unele materiale ale întreprinderii. Iar după ce a pus-o pe roate, l-a amenajat și un garaj, tot la întreprindere. Aflînd toate acestea, Sfatul Popular al Capitalei l-a amenajat inginerului Larié o... muștrare scrisă. Peste vreo două luni însă, cel de la sfatul popular s'au răzgîndit și, prin decizia nr. 243, l'au... retras muștrarea. Cu alte cuvînte: pardon, tovarășe inginer, ne muștră cu getul că te-am muștrat, ne pare rău că te-am prins cu mîta-n sac. Dă-ne muștrarea înapoi și sîntem chîț!

În eventualitatea extinderii procedurii, sugerăm celor de la sfatul popular cîteva variante de muștrări foarte expeditivă: muștrare dus și întors, muștrare cu retur plătit, muștrare contra ramburs, etc.

O cantină cu... sucursale

Cantina Școlii spectale de fete din Predeal a deschis de curînd două... sucursale: una la domiciliul administratorului Șerbănescu, iar a doua la domiciliul contabilului-șef Goldea. Sucursala Șerbănescu și sucursala Goldea se aprovizionează direct din camera școlii, iar cantina propriu-zisă se aprovizionează... cu ce rămîne. În zilele cînd madam Șerbănescu gătește a casă, cantina intră la regim, iar cînd madam Șerbănescu are musafiri, elevele școlii servesc meniu vegetarian. Să ferească dumnezeu să dea Șerbăneștii un banchet, că atunci elevele intră în... postul mare!

Și să ferească dumnezeu să mai între elevele în postul mare, că - te pomenești! - țese Șerbănescu din... postul său!

Lacune feroviare

Căile ferate uzinale ale Combinatului Metalurgic Reșița au o mare lacună: nu atășează la trenurile care circulă în curtea uzinei vagoane-restaurant. Din acest motiv, mecanicul de locomotivă Rubi și fochistul Bulanca de la C. M. R. sînt nevoiți să vină cu țuica de acasă. Loco-

motiva condusă de ei, face manevre mai mult pe trei... căi ferate. În legătură cu aceasta, C. F. U.-ul mai dispune de încă o lacună: nu are nici o locomotivă cu patură. Pentru a remedia această lipsă, Rubi și Bulanca trag frumusele locomotiva la umbră, pe linie moartă, și așteaptă la umbra ei. În timpul acesta, cel care are nevoie de dinșii aleargă de colo-colo și fac... ca trenul. După cum se vede, chiar cînd lucrezi pe locomotivă poți avea lipsuri cu... vagonul!

Baie sau hotel?

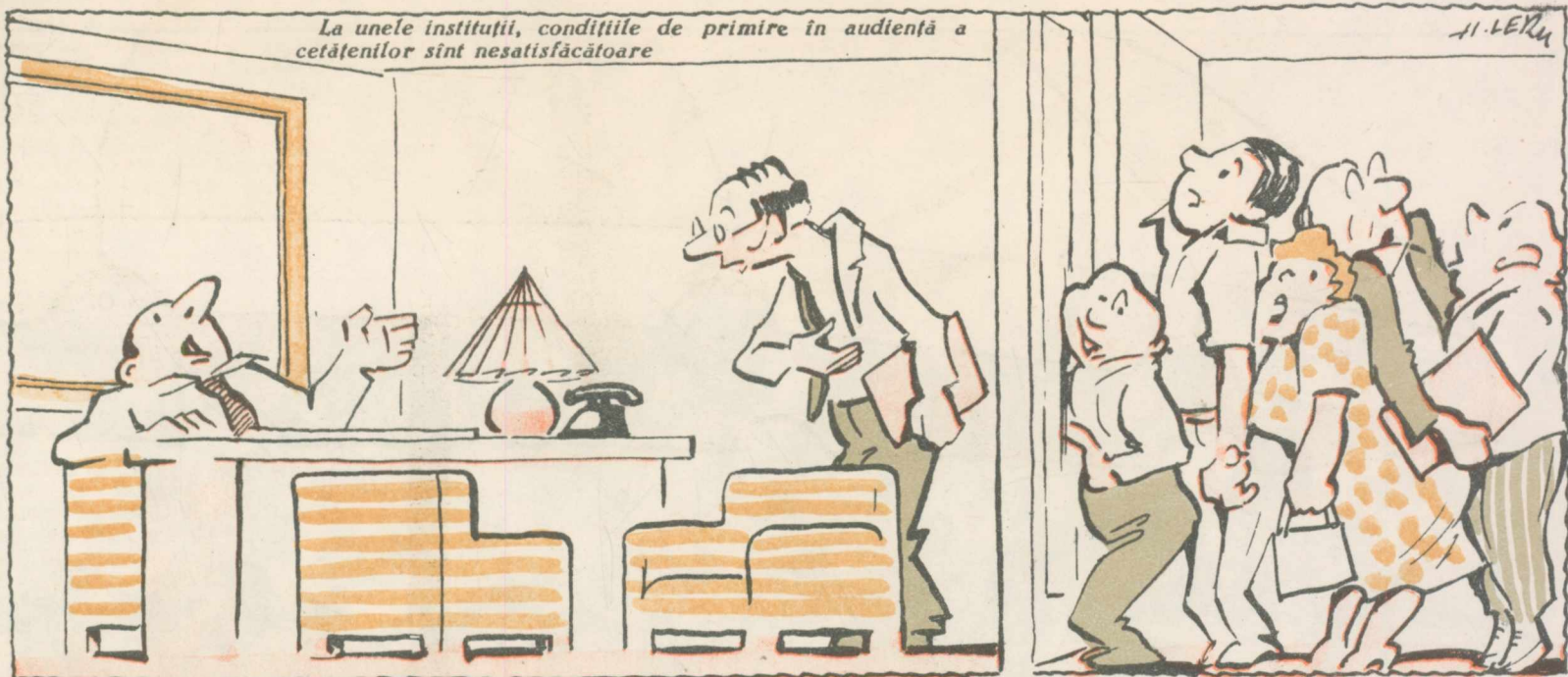
În anul 1950, I. G. O. Botoșani a hotărît să facă o baie. Mai exact, să construiască o baie comunală. Așadar, s'au alocat fonduri, s'au adus materiale și s'au început construcțiile adecvate unei băi.

Peste cîtiva ani, I. G. O. Botoșani a hotărît să nu mai facă baie. Mai exact, a hotărît să facă hotel. Așadar, au transformat construcțiile adecvate pentru baie și au înălțat în locul lor alte construcții, adecvate pentru hotel.

Peste alți cîtiva ani, I. G. O. Botoșani a hotărît să nu mai facă hotel. Mai exact, a hotărît

La unele instituții, condițiile de primire în audiență a cetățenilor sînt nesatisfăcătoare

H. LERU

— Sala de așteptare e plină, tovarășe președinte! Puteți începe primirile...

Desen de H. Leru

Dragă Urzico

DRAGĂ URZICO,

Felicită-ne, căci ne-am mutat în casă nouă. E drept că tavanul băilor au cam căzut, că apa țșnește nu de la robinet ci de-a dreptul din țevă, că ușile și ferestrele au dat în primăvară muguri și flori, iar odată cu venirea căldurilor s-au îndoit sub povara roadelor... dar sîntem în casă nouă și asta e ceva. Că ar fi fost și mai ceva să fim și în casă bună, e o altă istorie... care, începe cu Trustul regional de construcții locale Hunedoara și se sfîrșește cu Secția de gospodărie comunală a Sfatului popular Deva. Cînd va fi asta nu știm. T.R.C.L.H. spune că abia peste un an, că mai de vreme n-are timp de blocul nostru, că are alte case de cîrpiț. Dacă, însă, T.R.C.L.H.-ului nu i se cojește obrazul de rușine pentru calitatea lucrărilor executate, nouă în schimb ni se cojește tencuiala apartamentelor, iar de atîta apă ni s-a urit pînă peste cap. Ce sput, Urzico? Faci ceva pentru noi?

Un grup de locatari al blocului din str. Eminescu nr. 2, Deva

URZICO DRAGĂ,

În blocurile M.F.A. din strada Albinei, problema la ordinea zilei e apa, mai bine zis că nu e

apă. Între orele 4-8 și 22-24, nimic de zis, instalația de apă funcționează normal spre satisfacția... normală a tuturor chirieților. În schimb, între orele 1-4 și 8-22 apa dispare de pe țeavă ca prin farmec, lăsînd pe locatari să-și amintească ca prin vis de timpurile cînd bunicii lor își puteau procura apa de la fîntînă, în fiecare zi, între orele 0-24. Lipsiți deci... temporar ore în șir de apă, care după cum se știe a căpătat o largă utilizare în domeniul casnic, locatarii s-au dus la Sfat și acolo li s-a spus solemn: „În blocuri, dat fiind că în timpul zilei prestunea apei „scade din cauza consumului, trebuie să se pună în mișcare hidroforul”.

Așa că „dat fiind” sfatul dat de tovarășul de la Sfatul popular al orașului Cluj, locatarii s-au întors acasă cu gîndul să pună în practică recomandarea primită. Dar, mare le-a fost mirarea cînd au constatat că blocurile nu au hidrofor. În planurile acestor clădiri s-a omis să se treacă... și hidroforul, ceea ce denotă că proiectantul a făcut un proiect de hidroformă! Așa se face că astăzi, la noi în bloc, zicala „apa trece, pîtrele rămîn” se aplică puțin schimbată: proiectantul trece, și locatarii rămîn... fără apă!

Hosu Teodor
Str. Albinei nr. 12, Cluj

URZICUȚO,

Ai auzit de Ion Marica din Băbiciu? Nu? Păi, să ți-l recomand eu, că-l știe tot satul, tot raionul, pînă și Craiova știe de el, numai de făcut nu face nimic!

Ion Marica e președintele cooperativei din Băbiciu, raionul Caracal. Funcția e bună. Numai de cooperativă să nu măntrebi cum e! Că mai mult nu e! Nu e adică nici plan de contractări, nici aprovizionare... ba, parcă greșesc aici: aprovizionarea cu țulcă n-are măsură, spre deosebire de președintele Marica Ion, care are măsură: litrul. Și cînd începe cu măsura, începe dumnealui și cu gura, și cu injurătura, și cu salariișii cooperativei și cu... legătura de chef. Da, da: care nu-și pune lacăt la gură, îi pune președintele lacăt la brou, la magazie, la cooperativă, la tot! Pe scurt, președintele Marica suspendă activitatea, ba se suspendă și pe sine cînd nu se mai poate ține pe picioare. Atunci, în sfîrșit, e liniște la Băbiciu.

Urzicuțo, mi-ai putea răspunde la o nedumerire? Cum de se poate menține în funcție un președinte care nu se poate menține pe picioare?

Dorel Ionescu, Caracal

URZICO,

Administratorul cantinelor Trustului 5 Construcții e un adevărat șef. Cînd îi vine lui poftă să facă curățenie, odată îi vezi că pune mîna pe cite un... salariat și l... mătură. Și uite așa, într-o bună dimineață, a... șterse-o din funcția de gestionară de Popp Olimpia. După puțin timp a... scuturat-o și din munca de magazineră. Așa e dînsul! Îi place curățenia. N-ai ce-i face, n-ai ce-i zice! Numai că tot într-o bună dimineață, Popp Olimpia s-a adresat Comitetului de litigii. Ce îndrăzneală! Să-l dea în judecată pe Ivan Octavian... cel mare. Și mare a fost mirarea administratorului cînd

a auzit că sentința comitetului glăsuie despre reincadrarea lui Popp Olimpia și pe deasupra să i se plătească și diferența de salariu.

Dar Ivan Octavian nu vrea să dea ascultare sentinței. El e administrator de cantină și nimic și nimeni nu-l pot schimba.

Poate reușești tu, Urzicuțo, să-l convingi să se... schimbe singur, nu de alta, dar dacă o tot ține așa, pînă la urmă o să-l schimbe Trustul!

Gh. Mosor, Orașul Stalin

La unele centre de răcoritoare nu se respectă gramajul la strop

— Cum ai ghicit că sînt diabetic ??...

Desen de Livcan

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:

Calăa Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 5.38.56

Secția scrisori 3.86.12

Secretariat de redacție
4.28.15

Interurban 27

— Să fi greșit adresa?

Desen de C. Cazacu

ULTIMA ZI DE CURĂ A UNUIA CARE LUCREAZĂ ÎN ASALT